

TRANSPARENT W AKCJI

**Ale po co
ty sobie
to robisz?**

Pakiet wiedzy startowej
dla rodziców dzieci transpłciowych

© Copyright by Trans-Fuzja, Fundacja na rzecz Osób Transpłciowych 2019

Koncepcja: Edyta Baker, Ewelina Słowińska

Opracowanie i redakcja: Ewelina Słowińska, Edyta Baker

Ilustracje: Ewelina Słowińska, Grzegorz Żak

Korekta: Agnieszka Mocarska

Opracowanie graficzne i skład: Marek Wójcik

Trans-Fuzja

Fundacja Trans-Fuzja

Wydanie I

Warszawa 2019

ISBN 978-83-64839-08-5

Broszurę sfinansowano z funduszy Fundacji Trans-Fuzja oraz z prywatnej darowizny.

Wstęp

Zdecydowaliśmy się napisać tę broszurkę, ponieważ sami jesteśmy rodzicami. Rodzicami transpłciowych dzieci. Nasze życiowe doświadczenia, światopogląd czy sytuacja życiowa są bardzo różne. Nasze dzieci swoją transpłciowość ujawniały w różnych momentach swojego życia – jedne już jako przedszkolaki, inne w wieku dorosłym. Nikogo nie chcemy na siłę przekonywać, do niczego zmuszać ani nic propagować. Piszemy to, co czujemy, mając takie dziecko, i co czuliśmy, gdy nasze dziecko wyszło z szafy.

Jesteśmy rodzicami. Mieliśmy szczęście spotkać na swojej drodze innych rodziców i wzajemnie przeżywać nasze emocje. Pomogło nam to w zrozumieniu naszych transpłciowych dzieci. Codziennie stajemy na progu rzeczywistości, w której się znaleźliśmy, często zadając sobie pytania: po co ty to sobie robisz?

Dlaczego musisz tak cierpieć? Gdzie popełniliśmy błąd?... A może to nie błąd? Może tak po prostu jest i to, co możemy zrobić, to zaakceptować sytuację? Tak, my, rodzice, też musimy się odnaleźć w nowej sytuacji. Każdy z nas ma swoją historię i różnie reagowaliśmy na coming out naszych dzieci.

Dlatego postanowiliśmy zebrać najczęściej pojawiające się u nas pytania i odpowiedzieć na nie. Odpowiedzi są nasze własne, opisują prawdziwe historie, prawdziwych rodziców i prawdziwe dzieci. Sytuacje i emocje opisane w tej broszurce zdarzyły się naprawdę i nie są niczym wymysłem ani fikcją literacką. Mamy nadzieję, że ta publikacja pomoże innym rodzicom zrozumieć ich dzieci.

Dziękujemy także partnerom osób transpłciowych, którzy wsparli nas w tworzeniu niniejszej broszury.

1. Po co ty sobie to robisz? – czyli nasze wątpliwości

No i jak ty to sobie wyobrażasz?, Udowodnij mi, że jesteś osobą transpłciową!, Wyjaśnij mi/uzasadnij, dlaczego chcesz być kobietą, a nie chcesz być mężczyzną, Może ci się tylko wydaje?, Znajdziesz sobie chłopaka/dziewczynę i ci przejdzie!, Nie żal ci tej urody?

2. Moje dziecko nigdy nie będzie szczęśliwe

Wszyscy będą mu/jej dokuczać, Moje dziecko będzie samotne, kiedy umrzemy, Nigdy nie znajdzie partnera/partnerki, który/która je zaakceptuje, Kto pokocha moje dziecko?, Jak będzie wyglądało jego/jej życie seksualne?, Czy moje dziecko będzie mogło normalnie żyć?, Nigdy nie będę mieć wnuków, Będzie krótko żyć przez hormony, Czy znajdzie sobie pracę?, Czy padnie ofiarą zboków i dewiantów?, Przedszkolak z dysfurią – czy małe dziecko może decydować, że czuje się innej płci niż określona przy urodzeniu, i na ile?, Moje transpłciowe dziecko będzie homoseksualne.

3. Co ludzie powiedzą?

Jak o tym powiedzieć rodzinie?, Babcia umrze, jak się dowie, Co mam powiedzieć znajomym? Kolegom z pracy? Komu, kie-

dy i co?, Czy każdej nowo poznanej osobie mam mówić, że mam transpłciowe dziecko?, Co z rodzeństwem transpłciowego dziecka?, Co powiedzą znajomi?, Przez to zniszczą w szkole rodzeństwo..., Co zrobić ze starymi zdjęciami, wspomnieniami?, Czy ukrywać przed nowymi znajomymi przeszłość dziecka?, Czy przed sobą i rodziną też mam wymazać przeszłość z pamięci?, Ludzie mówią, że to zbrodzone, Kto się od nas odwróci?, Jak transpłciowe dziecko/członek rodziny weryfikuje naszych przyjaciół i znajomych?

4. Gdzie popełniłam/popełniłem błąd?

Czy to zaniedbania w ciąży?, Czy to choroba genetyczna?, Skąd to się bierze?, Czy to dlatego, że się rozwiedliśmy?, Co, jakbym pozabierała/pozabierał dziecku te „dziewczęce”, „chłopięce” ciuchy i zabawki, bo to tylko dziecięca fanaberia?, Czy to przez to, że za dużo pozwalamy dziecku w kwestii ubioru, wyglądu i ekspresji?, Kto jest winny?, A może to przez mangi i internet?, Czy to moje wychowanie tak sprawiło?, Nie jestem dobrym wzorcem mężczyzny/kobiety?

5. Co teraz? Co dalej robić?

A może mam jednak córkę, która chce być chłopcem? Czy jednak mam syna? (Mam syna, który chce być kobietą, czy mam córkę?),

Dlaczego odpowiednie końcówki gramatyczne i używanie wybranego imienia są tak istotne? (w tym w kontekście zagrożenia gwałtem i przemocą ze strony osób trzecich w sytuacjach, gdy dziecko z dobrym passyngiem jest nazywane imieniem nadanym przy urodzeniu, tzw. deadname'em), Co mam powiedzieć/zrobić w szkole?, Szkoła – czy i dlaczego pozwolić dziecku w szkole funkcjonować zgodnie z płcią odczuwalną?, Jak pomóc dziecku w szkole?, Jak pomóc dziecku u lekarza?, Czy to się da wyleczyć?, Dlaczego i jak bardzo brak akceptacji szkodzi dziecku i nam samym (rodzicom)?, Co zrobić z tym,

że dziecko nie chce chodzić do szkoły ani wychodzić do ludzi?

6. Niebinarne?

Jak można nie czuć się ani chłopcem, ani dziewczynką?, Skąd ja wiem, że jestem kobietą?, Kiedy się poczułam kobietą?, Może gdyby nie ten internet, to nie wiedziałby/wiedziałyby, że jest tyle opcji do wyboru?

7. Gdzie szukać pomocy?

Na pewno w twojej głowie jest znacznie więcej pytań i wątpliwości, prawda? Jest ich cały worek. Jak ten:

Na te wszystkie pytania będziesz mógł/mogła znaleźć odpowiedź na spotkaniach dla bliskich, które odbywają się w kilku miastach Polski.

Na tych spotkaniach poznasz osoby, które chciałyby wymienić się doświadczeniami, porozmawiać o trudnościach i radościach życia codziennego lub po prostu poszukać innych osób o podobnej historii. Informacje o tych spotkaniach znajdziesz na stronie internetowej Fundacji Trans-Fuzja: <http://transfuzja.org/>

Po co ty sobie to robisz?

Nie zapomnę tego dnia, kiedy Maks usiadł obok mnie, ot tak, bez zapowiedzi i powiedział: „Wiesz, mamo, ja się czuję chłopcem. Nie czuję się dziewczyną”. Przyjęłam to spokojnie, długo rozmawialiśmy o tym, co Maks czuje, od kiedy to wszystko sobie uświadamia itd. Wtedy zrozumiałam, co tak dręczyło moje dziecko przez te wszystkie lata. Poczułam ulgę, bo wreszcie znałam przyczynę jego stanów depresyjnych. Wyznanie Maksymiliana było niczym światełko w tunelu. Wiedziałam już, w jakim kierunku podążyć, aby mu pomóc.

L.

Kamišku... Piszę to dla Ciebie... Chcę zacząć od tego, że nigdy nie przestałam i nigdy nie przestanę Cię kochać. Ty jesteś dla mnie najważniejszy, nie chcę pisać, że nieważne, czy jesteś kobietą, czy mężczyzną, bo to nie o to chodzi i nie ma żadnego znaczenia. Zrozumiałam, że tu nie ma wyboru, tu jest ŻYCIE, tu jest Twoje BIJAĆCE SERCE, Twoja DOBROĆ, MIŁOŚĆ i Twoje ODDANIE i POŚWIĘCENIE dla innych, mimo że jest Ci ciężko. Mam do siebie ogromny żal o to, że wcześniej nie potrafiłam Ci pomóc. Mówiłeś, że jeździsz do Poznania, do Szczecina, że poddajesz się badaniom, że badają Ci hormony, cechy męskie i żeńskie, czekałam na wynik z nadzieją, że jednak więcej masz cech kobiecych... Szkoda, że dopiero teraz wiem, jak transpłciowe dzieci nie chcą ranić swoich rodziców, swoich najbliższych, same przy tym tak bardzo cierpiąc...

J.K.

Szczerze? Jestem w cholere dumna, że miał dość odwagi, by się przyznać sam przed sobą oraz przed przyjaciółmi i dalej chce w to zaparcie iść dla swojego szczęścia. To człowiek i zasługuje na traktowanie z godnością. Kocham go całym serduszkciem, więc jedyną słuszną drogą jest, by wspierać go z całych sił, tak jak tylko mogę, bez względu na to, czy są gorsze, czy lepsze dni. Nie po to chcę

z nim spędzić resztę mojego życia, żeby nie stać u jego boku w każdej chwili, prawda?

Kasia, jego naręczona

Moje dziecko nigdy nie będzie szczęśliwe

Gdy piszę te słowa, jesteśmy już po wszystkich badaniach, diagnozie, a od kilku tygodni córka bierze hormony i bloker testosteronu. Widzę ogromną poprawę w nastroju, w podejściu do nauki. Moja córka wita mnie znowu, gdy wracam do domu, zabiera torbę z zakupami, uśmiecha się, przytula i pyta: „Mamo, jak było dziś w pracy?”. Jest taka radosna jak kiedyś, taka pełna wiary, że wszystko się ułoży i będzie szczęśliwa. Towarzyszę jej, wspieram, kocham... zawsze będę ją kochać bez względu na to, kim będzie. To moje dziecko i wszystko, co mam.

Ania, mama Zoey (16 lat)

Akceptuję moje dziecko, kimkolwiek jest – chłopcem czy dziewczynką. Jest mi wszystko jedno, czy w przyszłości zwiąże się z kobietą, czy z mężczyzną. Ważne jest, żeby było szczęśliwe, tylko to się dla mnie liczy.

**Bogusia (50 lat),
mama Wiktora (16 lat)**

Nigdy nie zwątpiłem w swoje uczucia co do tej osoby. Ma cudowny charakter

i nieważne było dla mnie, jakiej jest płci. Pomogła mi w wielu sytuacjach, była w najgorszych chwilach i odczuwając tak wielkie uczucia do niej, nie byłbym w stanie zostawić jej po takim trudnym wyznaniu. Wiedziałem, z czym to wszystko się wiąże i przyrzekłem sam przed sobą, że będę ją w tej trudnej drodze wspierał, choćby nie wiem co.

Mieszkaniec Warszawy, partner transpłciowej dziewczyny

Co ludzie powiedzą?

Dziś minął piąty miesiąc. Ja jestem mamą wspaniałego chłopaka. Mam świetny czas i dumna jestem z tego, że potrafię otwarcie o tym mówić. Gdy zaczęły się plotki w pracy, zamieściłam na Facebooku zdjęcie syna z komentarzem... Chcą plotek? Niech mają, ale dzięki mnie. Otujuję się w pracy i nie mam z tym problemu. Nie spotkałam się jeszcze z osobą, która by powiedziała coś negatywnego. W przeciągu tygodnia powiedziałam trzem osobom i czułam przy tym dumę... Nigdy nie wstydziłam się swojego syna... Mam lepsze i gorsze chwile, ale zawsze brniemy z Młodym do przodu!

Magda, mama Marcela

Najtrudniejsze w nienormalności są dwie rzeczy: hodowanie demona tajemnicy, który rośnie w ukryciu i przeraża, oraz

konstituowanie strachu przed nim i życie wyobrażeniem niemającym uzasadnienia w rzeczywistości. To jest przebywanie w prywatnym piekle bez nadziei na pomoc i wsparcie, podczas gdy świat na zewnątrz zdołał się już oswoić z tym, że różnorodność tożsamości jest faktem i nie jest groźna. Groźne jest ukrywanie prawdy przed sobą, tylko i wyłącznie. Gdy tylko akceptujesz prawdę, która Cię dotyczy, pęka balon strachu i pufff, pytanie lękowe „co ludzie powiedzą?” po prostu przestaje mieć znaczenie.

Aga (37 lat), mama Dawida (13 lat)

Wiem, że łączy nas wyjątkowa więź. Od kiedy Igor wie, że zawsze stanę po jego stronie, że akceptuję i kocham tak samo, jakby

był dziewczynką i że zawsze może na mnie liczyć, nasza relacja jest jeszcze głębsza. I tak naprawdę to jest jedyne, co mogę robić – wspierać i być przy nim bez względu na wszystko. I mieć nadzieję, że przyszłość rozwieje moje obawy.

Kasia, mama Igora (15 lat)

Nie zawsze jest wszystko idealnie, nie zawsze w życiu się układa tak, jak byśmy chcieli. Kiedyś marzył mi się ten sławny książę, ale dziś wiem, że to nie jest do szczęścia potrzebne. Jeśli się kogoś kocha, to trzeba pozwolić być mu sobą.

Magda (25 lat), żona Patrycji (27 lat)

Gdzie popełniliśmy błąd?

Zaczynam obwiniać raz męża, że to przez to, że nie akceptuje jego dziecięcych wyborów, raz siebie, że nawaliłam, że pozwalałam, że może jestem za blisko dziecka... Pytam siebie, co robię nie tak? Mąż zaczyna też szukać winy w sobie. Mówi, że za mało spędza z synem czasu, że nie pokazuje mu męskiego świata, że nie jest wystarczająco dobrym wzorcem męskości itp. To znów razem doszukujemy się, że nasz syn chce być dziewczynką przez Aspergera. Zaczynamy się zapętlać. Swoboda wyboru zabawek czy ubrań ani ekspresji nie ma wpływu na to, czy moje lub twoje dziecko będzie

transpłciowe, homoseksualne czy niebinarne, ale ma ogromny wpływ na to, czy będzie szczęśliwe, radosne, czy będzie się harmonijnie rozwijać, czy jego dzieciństwo będzie pięknym czasem beztroski, czy będzie czuło się kochane i ważne dla nas rodziców, a w dorosłym życiu czy będzie człowiekiem żyjącym w zgodzie ze sobą i potrafiącym dokonywać wyborów i podejmować decyzje.

Irka (42 lata), mama Frankie (7 lat)

Co teraz? Co dalej robić?

Pierwsza, najważniejsza rzecz, której początkujący rodzic transdziecka nie docenia, to IMIĘ. Końcówki rodzaju męskiego i żeńskiego mogą się mylić, ale na początek najważniejsze jest imię. Zwracanie się do kogoś jego imieniem jest dowodem na to, że uznajemy jego istnienie. Że widzimy w tej osobie

konkretnego człowieka. Więc po pierwsze – imię. To trudne? Kobiety po wyjściu za mąż zapominają stare nazwisko 15 minut po ślubie. Czyli się da.

Ewelina (42 lata), mama Alka (14 lat)

Wiem, jak rozmawiać. Wiem, jak pomóc. Wiem, jak bronić. Wiem, jak być oparciem. Wiem, jak kochać. Już nie płaczę. Jest we mnie spokój. Oddycham. Moje dziecko, mój T-synek jest szczęśliwy. Uśmiechnięty, wrócił do społeczeństwa, do życia, śpiewa, w głos się śmieje, a ja z nim. Jestem silna, dla mojego dziecka. Dla Michała. Jest wyjątkowy: odważny ponad wszystko, żeby wyjść i mówić o sobie, pokonać wstyd, strach, obawę

przed niezrozumieniem, hejtem, odrzuceniem. Przetrwiał.

Małgorzata K.-O. (48 lat), mama Michała (15 lat), Warszawa

Wyraźnie w piątej klasie szkoły podstawowej usłyszałam: „Żadnych brokatów i sukienek”, i tak moja nadzieja na olimpiadę w damskim sporcie okazała się być synem. Ślicznym, mądrym, wspaniałym. Z wieloma problemami, z którymi spróbuję mu pomóc sobie poradzić, bo to moje dziecko. Nie jakaś osoba obok. To moje dziecko, ktoś, kogo świadomie wprowadziłam na ten świat i kto będzie mi w życiu towarzyszyć najdłużej jak się da.

Aga

Niebinarne?

Zapytałam, jak się mogę do niej zwracać. Czy określenie „córeczka” i jej imię są OK?

Jakich zaimków mam używać? Czy jakoś inaczej ma być? Powiedziała, że nie ma to dla niej znaczenia, że jest jej obojętnie. Pytałam, czy myślała o operacjach korekty płci.

Dostałam odpowiedź, że nie, bo jest pomiędzy. Że żałuje tylko, że wcześniej nie wiedziała o blokerach, boby je brała, żeby zatrzymać swoje dojrzewanie, żeby

mieć czas. Wiedziałam jedno z całą pewnością: była tą samą osobą, którą kochałam bardzo mocno. I że jestem tu i teraz, żeby być przy niej.

Irmina

Gdzie szukać pomocy?

W międzyczasie dowiedziałam się o grupach wsparcia na Facebooku, zgłosiłam się i zostałam przyjęta. Dla mnie te grupy to kopalnia wiedzy, doświadczeń. Znajduję tam zrozumienie, wsparcie, siłę, wiedzę, serdeczność. Razem się śmiejemy, a jak trzeba, to smucimy i pocieszamy. Czuję się wzmocniona.

**Małgorzata K.-O. (48 lat), mama
Michała (15 lat), Warszawa**

Pamiętam, gdy pojechałam na któreś spotkanie grupy wsparcia w ukochanej Trans-Fuzji i powiedziałam na głos: „BOJĘ SIĘ, ŻE MOJE DZIECKO NIGDY NIE BĘDZIE SZCZĘŚLIWE...”. Jedną z matek zapytała: „A ty jesteś szczęśliwa?”. „Nie” – odpowiedziałam...

I to był dla mnie moment przełomowy... Dziękuję, Aniu, bo pierwszy raz, dzięki Tobie, poczułam, że szczęście człowieka to nie trans czy cis... Że tak naprawdę nie ma to większego znaczenia. Od tego momentu nie martwię się tym, bo wiem, że mój syn ma takie samo prawo do bycia szczęśliwym jak każdy inny człowiek. Trans-Fuzja... Miejsce, które uratowało mi życie. Miejsce, gdzie pierwszy raz poczułam, że nie jestem sama. Miejsce, w którym otrzymałam wsparcie, poznałam wspianą osobę i do którego wracam co miesiąc. I chcę wracać... Dziękuję, że jesteście... Bez Was nie byłoby tak „łatwo”.

**Magda (42 lata),
mama Marcela (15 lat)**

Słownik pojęć niezbędnych

Osoba transpłciowa – osoba, której tożsamość płciowa jest inna niż płeć nadana przy urodzeniu.

Osoba cispłciowa – osoba, której tożsamość płciowa jest zgodna z płcią nadaną przy urodzeniu.

Tożsamość płciowa – psychologiczna płeć, z którą identyfikuje się osoba. Jest to indywidualne doświadczenie wewnętrzne.

FTM (female to male), transmężczyzna – osoba z męską tożsamością płciową, ale żeńską płcią nadaną przy urodzeniu.

MTF (male to female), transkobieta – osoba z kobiecą tożsamością płciową, ale męską płcią nadaną przy urodzeniu.

Tranzycja, korekta płci, a NIE zmiana płci – określenie „zmiana płci” jest terminem obrazowym, ale przez swoje uproszczenie jest fałszywy. Nie zmieniamy płci, a korygujemy ciało do tożsamości płciowej.

Ekspresja płciowa – sposób, w jaki dana osoba się prezentuje: wygląd, maniera, zachowanie, ubrania i inne rzeczy wskazujące na daną płeć.

Dysforia płciowa – dyskomfort i psychiczne cierpienie związane z faktem posiadania ciała niezgodnego z identyfikacją psychiczną. Dysfориę leczy się, wprowadzając wybrane elementy korekty.

Passing – występuje, gdy ludzie traktują daną osobę transpłciową zgodnie z jej odczuwaną płcią tożsamościową.

Binarność (binary) – jasno określony podział i rozróżnienie na kategorię męskie i żeńskie (np. płeć: kobieta i mężczyzna).

Niebinarność (non-binary), genderqueer – spektrum identyfikacji płciowych między kobietą a mężczyzną, które nie są jasno określone, tak jak w przypadku binarności.

HRT (hormone replacement therapy), HTZ (hormonalna terapia zastępcza) – przyjmowanie hormonów.

T – skrót oznaczający testosteron.

E – skrót oznaczający estrogen.

Blokery – środki stosowane w celu zahamowania dojrzewania płciowego lub hamowania wydzielania hormonów płciowych i ich wpływu na ciało.

Coming out, ujawnienie się, tzw. wyjście z szafy – poinformowanie o orientacji lub tożsamości płciowej innych ludzi.

Deadname – określenie imienia odnoszącego się do płci określonej przy urodzeniu, którego osoba transpłciowa przestaje używać.

Operacje – zabiegi chirurgiczne dobiera się pod względem dysforii, nie ma przymusu robienia wszystkich.

Operacje transmęskie

Potoczne określenia na operacje osób transmęskich pochodzą od kolejności, w jakich zazwyczaj się je wykonuje.

Jedynka: mastektomia (mastectomy) – rekonstrukcja klatki piersiowej polegając na wycięciu tkanki tłuszczowej (z gruczołem lub bez) z piersi.

Dwójka: histerektomia (hysterectomy) – zabieg chirurgicznego usunięcia macicy i jajników. Typ wykonania omawia się z lekarzem.

Trójka: SRS (sex reassignment surgery), GRS (genital reassignment surgery) – określenie na operację mającą na celu wytworzenie penisa.

Operacje transkobiece

Powiększenie piersi – zabieg chirurgiczny mający na celu korekcję piersi, jeśli terapia hormonalna nie przyniesie satysfakcjonujących efektów, najczęściej w tym celu stosowane są implanty silikonowe.

Zmniejszenie jąbłka Adama

Waginoplastyka (vaginoplasty), SRS (sex reassignment surgery), GRS (genital reassignment surgery) – operacja zewnętrznych narządów płciowych polegająca na wytworzeniu pochwy i waginy.

OTO BINDER

Orchidektomia (orchiektomy) – zabieg polegający na usunięciu jąder.

Epilacja – usuwanie owłosienia z twarzy i innych części ciała przy pomocy lasera lub elektrolizy.

Operacja feminizacji głosu (voice feminization surgery) – technika chirurgiczna służąca do podniesienia wysokości tonu głosu. Wykonywana sporadycznie.

Zabiegi feminizacji twarzy – mają na celu nadanie twarzy kobiecych rysów. Przeprowadza się je przy użyciu metod medycyny estetycznej (np. wolumetria) lub medycyny plastycznej (FFS – facial feminisation surgery).

Prawne uzgodnienie płci – w Polsce zmiana oznaczenia płci metrykalnej odbywa się w drodze procesu sądowego (art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego). Osoba chcąc dokonać zmiany oznaczenia płci metrykalnej musi pozwać swoich rodziców (ewentualnie opiekunów prawnych, w przypadku braku rodzica lub opiekuna prosi o ustanowienie kuratora sądowego)

Przydatne adresy

Grupa Wsparcia dla Osób Transpłciowych na Facebooku <https://cutt.ly/grupawsparcia>
Za pośrednictwem tej grupy możesz dotrzeć do innych specjalistycznych forów dla osób transpłciowych i ich bliskich.

Informacji na temat transpłciowości możesz szukać:

Fanpage Fundacji Trans-Fuzja na Facebooku <https://www.facebook.com/FundacjaTransFuzja/>

Fanpage Angry Trans na Facebooku <https://www.facebook.com/AngryTrans/>

Kanał Transbros na YouTube <https://cutt.ly/transbros>

Strona poświęcona terapii hormonalnej transkobiet <http://trans-research.pl>

Pozostałe informacje dla osób LGBT i ich bliskich:

Wsparcie dla osób wierzących LGBT i ich bliskich <http://www.wiaraiteczka.pl/>

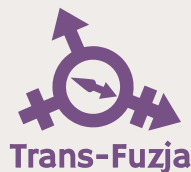
Kampania przeciw Homofobii <https://kph.org.pl/>

Wsparcie dla rodziców osób LGBT <http://myrodzice.org/>

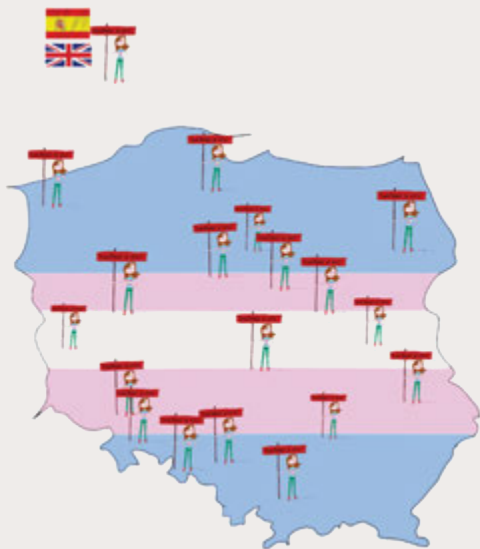

Fundacja Trans-Fuzja
 ul. Noakowskiego 10 lok. 66
 00-666 Warszawa
 KRS: 0000309669
 Internet: <http://transfuzja.org/>
 Facebook: <https://www.facebook.com/FundacjaTransFuzja/>
 e-mail: kontakt@transfuzja.org

Jeśli szukasz pomocy psychologicznej, napisz: psycholog@transfuzja.org
 Jeśli szukasz pomocy prawnej, napisz: prawnik@transfuzja.org

Jeśli szukasz innych rodziców osób transpłciowych w swoim mieście lub regionie,
 jeśli potrzebujesz wsparcia dla siebie i swojego dziecka, napisz: kontakt@transfuzja.org

Fundacja Trans-Fuzja od 2008 roku wspiera osoby transpłciowe i ich bliskich, walczy o ich prawa i szkoli specjalistów z różnych dziedzin, którzy pracują z osobami transpłciowymi i ich rodzinami. Prowadzi i współprowadzi grupy wsparcia dla osób transpłciowych i ich bliskich w kilku największych ośrodkach w kraju oraz zapewnia wsparcie psychologiczne i prawne.

Pomóż nam pomagać! Twoje wsparcie ma znaczenie! Możesz wpłacić darowiznę na konto nr 12 1140 1977 0000 2089 3300 1001 lub przekazać nam 1% swojego podatku dla organizacji pożytku publicznego (OPP), wpisując w swoim rocznym zeznaniu podatkowym numer naszego KRS: 0000309669.

ISBN 978-83-64839-08-5

9 788364 839085